

πεπονθότος ἀνθρώπου γεγενῆσθαι ἀποφαίνει.
 ε'. Μετὰ τοῦτο οὐ δύο Χριστοὺς, οὐδὲ δύο Κυρίου, ἀλλ' ἓνα Χριστὸν, καὶ ἓνα Κύριον ἀποδείκνυσι, καὶ ὅτι ἡ θεία φύσις τῇ ἀνθρωπίνῃ μιχθεῖσα ἀσυγχύτους ἐκατέρας φύσεως τὰς ιδιότητας διετήρησε, καὶ διὰ τὴν συμφύτην κοινὰς καὶ τὰς ἐνεργείας κατονομάζεσθαι εἴρηκε, τοῦ τε θείου εἰς ἑαυτὸν καὶ τὰ πάθη τοῦ δούλου ἀναλαμβάνοντος, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου τῇ Δεσποτικῇ τιμῇ συνδοξαζομένου, καὶ τῇ δυνάμει τῆς ἀνακραθείσης θείας φύσεως εἰς ἑαυτὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀναποινήσεως, διὰ πολλῶν πανσόφως ἐξέθετο.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Γ'. κεφ. δ'. 709—737.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Γ'. ΛΟΓΟΥ

α'. Καὶ ὁ ἕκτος δὲ λόγος οὐ ψιλὸν ἄνθρωπον τὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐλθόντα, ὡς ὁ Εὐνόμιος τὸν μέγαν Βασιλεῖον εἶπεν εἰρηκέναι, ψευδῶς διαβάλλων, δείκνυσιν, ἀλλὰ τὸν μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Υἱὸν σάρκα ἀνθρωπεῖν ἐνδυσάμενον, καὶ μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γεγόμενον, παθητὸν σαρκί, ἀπαθῆ τῇ θεότητι πιστωσάμενον, τὸν Εὐνόμιον συκοφάντην ἀπέδειξεν.

β'. Εἴτα πάλιν τῆς τοῦ Πέτρου μέμνηται φωνῆς τῆς, «Ἐποίησε» καὶ τῆς ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους, ἥ φησιν, «Ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τὸν Ἰησοῦν παρὰ Θεοῦ γεγενῆσθαι»· ἱκανῶς τε ὑπὲρ τῶν παρὰ Εὐνομίου ἐπαχθέντων αὐτῷ ἐγκλημάτων ἀπολογησάμενος, αὐτὸν τὸν Εὐνόμιον συνηγοροῦντα τοῖς τοῦ μεγάλου ἀποδείκνυσι Βασιλείου λόγοις, καὶ Κύριον τὸν μονογενῆ Υἱὸν σάρκα ἐνδυσάμενον γεγενῆσθαι λέγοντα.

γ'. Ἐπειτα τὸ πρὸς τὸν Φίλιππον ῥηθὲν παρὰ τοῦ Κυρίου, «Ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ» τὸν ἐν τῷ ἀλλοιωθέντι σώματι ὄντα, «Ἐώρακε τὸν Πατέρα», θαυμασίως διέξεισιν. Ἐν ᾧ καὶ τὸ κατὰ τὸ φιλάνθρωπον πάθος τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ Πατρὸς ἀπαθὲς δημιουργικὸν τε καὶ προνοητικόν, καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συμφύτην, καὶ εἰς τὰ ἐξ ὧν διετέθησαν ἀνάλυσιν παγκάλως διελύθη.

δ'. Εἴτα πάλιν τὴν παρὰ τοῦ Πέτρου ῥῆσιν

ἀναλαβὼν, α' Ὅτι Κύριον καὶ Χριστὸν ὁ Θεὸς αὐτὸν ἐποίησεν, καὶ διὰ πολλῶν συλλογισμῶν ταύτην πανσόφως διασαφῆσας, ἐν ταύτῃ τὸν Εὐνόμιον τῷ ὀρθῷ συνηγοροῦντα δείκνυσιν δόγματι· ἐν οἷς τὰ τε θεία καὶ ἀνθρώπινα ὀνόματα διὰ τὴν τῶν φύσεων ἀνάκρασιν ἐκατέρα φύσει ἐφαρμόσας, τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου Λόγος Ζ'. κεφ. ε'. 737—765.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Ζ'. ΛΟΓΟΥ

α'. Καὶ ὁ Ζ'. δὲ λόγος τὴν Κυρίου λέξιν οὐκ οὐσίας ὄνομα, κατὰ τὴν Εὐνομίου ἔκθεσιν ἀλλ' ἀξίας, ἐκ τε τῶν πρὸς Κορινθίους διαφόρων ῥητῶν καὶ τῶν πρὸς Ἑβραίους, τῆς τε τοῦ Κυρίου φωνῆς ἀποδείκνυσιν. Πολλὰ τε περὶ Πνεύματος καὶ Κυρίου θαυμαστῶς φιλοσοφῆσας, τὸν Εὐνόμιον ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐλέγχει ῥημάτων τοῖς ὀρθοῖς συνηγοροῦντα, καὶ μὴ βουλόμενον, δόγμασι, καὶ τοῖς ἰδίοις βαλλόμενον βέλεσιν.

β'. Εἴτα λέγει, ὅτι ἡ προσφυῆς τῶν ὀνομάτων πρὸς τὰ πράγματα σχέσις ἀμετάθετός ἐστιν, εἴθ' οὕτως τὸν περὶ γεννητοῦ καὶ ἀγεννήτου Λόγον ὡς κάλλιστα διέξεισι.

γ'. Μεθ' ἃ περὶ παραλλαγῆς ὀνομάτων, καὶ πραγμάτων διεξιὼν, περὶ τοῦ ἀνευ αἰτίας ἀγεννήτου, καὶ ἀνυπάρκτου, ὅλον σκινδαφοῦ καὶ Μινωταύρου, καὶ βλίπτρι, καὶ Κύκλωπος, καὶ Σκύλλης, τῶν μὴ ὅλως γεννηθέντων, διεξελθὼν, τὰ κατ' οὐσίαν ἀλλότρια, φθαρτικὰ ἀλλήλων ὑπάρχοντα δείκνυσιν, ὡς πῦρ ὕδατος, καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλήλων. Ἐπὶ δὲ Πατρός καὶ Υἱοῦ κοινῆς τῆς οὐσίας οὔσης, καὶ ἐν ἀλλήλοις τῶν ιδιοτήτων ὄντων, οὐδεμία τῇ φύσει λάβῃ ἐπάγεται.

δ'. Ἐπειτα λέγει ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ κτίσει ὄντα πράγματα παρὰ ἀνθρώπων ὀνόμασται. Εἰ καὶ διαφόρως παρ' ἐκάστου καλεῖται ἔθνος, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀγεννήτου παρ' ἡμῶν ὀνόμασται· αὐτῆς δὲ τῆς θείας οὐσίας προσηγορίαν κυρίαν, τῆς θείας ἔχουσιν φύσεως ἔμφασιν, ἥ καθόλου μὴ εἶναι, ἥ ἡμῖν ἀγνωστον εἶναι.

ε'. Πολλὰ τε περὶ τοῦ ὄντος, καὶ ἀγεννήτου καὶ ἀγαθοῦ διαλεχθεὶς, περὶ τε τῆς ὁμοου-